

Lumea Emoțiilor

COPACUL DORINȚELOR

Dezvoltă inteligența emoțională a
copilului tău cu ajutorul poveștilor

Lumea Emoțiilor

COPACUL DORINTELOR

**O poveste despre curaj,
prietenie și încredere**

Într-un sat pe nume Valea Viselor, la marginea unei păduri fermecate, unde copacii cântă și florile șoptesc povești vechi de când lumea, locuiește Făcliuță.

E un băiețel mic și isteț, cu păr roșcat ca flacăra unei lumânări și ochi verzi ca muschiulețul de pe pietre. Îmbracă mereu haine de culorile pădurii și are un dar special: tot ce atinge cu palmele lui începe să strălucească.

Florile. Pietrele. Chiar și melcii morocănoși.

Într-o zi, Făcliuță a atins un melc și melcul a strălucit atât de tare că și-a speriat propria cochilie.

— Hei! a protestat melcul.

— Scuze! a râs Făcliuță.

Cam așa e el. Poznaș, vesel și bun la suflet.

**Dar într-o dimineață, ceva s-a
schimbat.**

**O ceață deasă, gri și apăsătoare, s-a
lăsat peste tot ținutul Văii Viselor. Buf!
Dintr-odată.**

**Razele soarelui nu mai încălzeau
pământul. Florile și-au plecat capetele.
Chiar și melcul morocănos părea trist,
ceea ce era foarte, foarte grav.**

**Făcliuță a ridicat o palmă. A atins o
floare.**

Nimic.

A încercat din nou.

Tot nimic.

Darurile lui dispăruseră.

**Inima i s-a făcut mică. Genunchii i s-au
înmuiat puțin. Și a simțit ceva ce nu
mai simțise niciodată până atunci.**

Frică.

Totuși, în mijlocul întristării, a auzit-o pe bătrâna satului, Vika, spunând cu glas tremurat, dar hotărât:

— Am citit demult într-o carte veche că, atunci când oamenii își pierd curajul și credința, o ceață ca aceasta se lasă peste sat. Totul poate reveni la normal dacă cineva găsește Copacul Dorințelor.

Făcliuță a ciulit urechile.

— Copacul Dorințelor?

— Din el izvorăște o flacără eternă, a continuat Vika. Dar drumul nu e ușor.

Și nu se poate face singur.

Făcliuță s-a uitat în jur.

Toată lumea dădea din cap îngrijorată.

Nimeni nu se mișca.

Atunci și-a pus rucsacul în spate.

Trosc. Clănțăit. Zdrăngănit.

Și a pornit singur pe potecă, fluierând.

Pădurea mirosea a frunze ude și a scorțișoară. Copacii se legănau ușor, ca și cum i-ar face semn. O veveriță s-a uitat la el de sus și a scăpat ghinda.

Поч!

Drept în capul lui Făcliuță.

— Hei! a strigat el.

Veverița a dispărut. Undeva sus s-a auzit ceva care semăna tare mult a răs. Făcliuță s-a scărpinat în cap și a mers mai departe.

Hee
hee!

Poc!

Hei!

Trosc.
Clăntăit.

La un moment dat, poteca s-a oprit.
În față era un râu zgomotos plin de pietre
alunecoase.

Făcliuță s-a uitat la apă.

Inima i s-a strâns din nou. La fel ca
dimineața.

A respirat adânc — o dată, de două ori. A
simțit cum inima se mai liniștește puțin.

Primul pas. A alunecat puțin pe piatră.

Inima i-a sărit un pic.

Al doilea pas. Mai ferm.

Al treilea pas.

Buf!

A alunecat, a atins apa cu un picior și a
scos un țipăt scurt.

— E RECE!

De pe malul celălalt, o broască se uita la el
foarte relaxată.

Într-un final, după o bălăceală zdravănă
Făcliuță a ajuns pe celălalt mal, tot ud, dar
fericit că reușise să treacă râul.

E RECE!

**Puțin mai departe, după o ciupercuță
tremura un iepuraș.**

**Tremura atât de tare încât ciuperca
tremura și ea.**

Buf! A căzut ciuperca.

Buf! A căzut și iepurașul după ea.

— Cine ești tu? a întrebat Făcliuță.

**— Eu... eu sunt Firicel, a șoptit iepurașul
de sub ciupercă. Și mi-e frică de... de...
de aproape orice.**

— De ce anume acum?

**— De pădure. Și de ceață. Și de
zgomote. Și de ciuperci care cad. Și de...**

— Vii cu mine? I-a întrerupt Făcliuță.

**Firicel s-a gândit o secundă. Două. Trei.
Apoi a strănutat atât de tare că a zburat
doi pași înainte.**

— Hapciu! Cred... cred că da.

Au continuat drumul împreună.

Firicel se uita înapoi la fiecare doi pași.

Dar mergea înainte.

Eep!

Cerul s-a întunecat repede. Prea repede.

— Ohhh nu, a șoptit Firicel și s-a ascuns după Făcliuță.

Făcliuță s-a oprit.

Și lui îi bătea inima tare. Bum-bum. Bum-bum. Ca o tobă mică în piept.

A ridicat o palmă în întuneric.

Nimic.

A ridicat cealaltă palmă.

Tot nimic. Darurile lui încă nu se întorseseră.

— Firicel, a zis el cu glas cald, știi ce face întunericul?

— Ce? a șoptit iepurașul de după el.

— Pune lumea la culcare. Ca o pătură moale peste tot. Florile dorm.

Pietrele dorm. Chiar și melcii morocănoși dorm.

— Și monștrii? a întrebat Firicel.

Bum-bum.
Bum-bum.
Bum-bum.

Ce?
⋮

— Monștrii... a zis Făcliuță serios. Monștrii poartă pijamale cu buline și sforăie cel mai tare.

Firicel a scos un nas umed de după el.

— Chiar?

— Chiar. I-am auzit eu.

A fost o clipă de liniște.

Apoi Firicel a chicotit.

Și Făcliuță a chicotit.

Și undeva în întuneric, patru licurici au apărut din senin, luminând poteca cu lumină caldă și aurie.

Ca și cum întunericul îi ascunsese tot timpul, așteptând momentul potrivit.

Hee
hee

Hee

**Poteca luminată de licurici i-a dus drept
la el.**

Marele Copac al Dorințelor.

**Era uriaș, cu ramuri răsucite ca brațele
unui uriaș bun, plin de lumini mici care
pâlpâiau ușor. Ca o mie de lumânările
aprinse în același timp.**

Amândoi s-au oprit.

Firicel și-a uitat complet frica.

**Făcliuță simțea ceva cald crescând în
piept. Nu frica. Ceva opus ei.**

**— Ați ajuns, a spus Copacul cu un glas
blând, ca vântul prin frunze.**

**— Am ajuns, a zis Făcliuță. Și nu am venit
singur.**

**— Știu, a spus Copacul. V-am văzut pe
tot drumul. Râul. Ciuperca. Întunericul.
Ați mers înainte chiar și când v-a fost
frică.**

**— Păi... ne-a fost frică, a recunoscut
Făcliuță sincer.**

**— Exact asta înseamnă curajul, a spus
Copacul.**

Și atunci s-a întâmplat magia.

**O lumină caldă a izvorât din copac, s-a
răspândit pe potecă, peste pădure,
peste sat. Ceața s-a ridicat încet, încet.**

**Făcliuță a ridicat o palmă.
A atins o floare mică ce creștea la
rădăcina copacului.
Floarea a strălucit.**

Un zâmbet larg i-a luminat fața.

**De atunci, Valea Viselor nu a mai uitat
lecția.**

**Curajul nu înseamnă să nu îți fie frică.
Înseamnă că mergi înainte chiar și când
îți tremură un pic genunchii.**

**Iar Firicel? A devenit cel mai curajos
iepuraș din toată pădurea.**

**Deși tot se uita înapoi la fiecare doi pași.
Unele lucruri nu se schimbă.**

CHEIA PENTRU PĂRINTE

Ce a lucrat copilul tău azi!

**Curajul nu înseamnă absența fricii.
Înseamnă acțiune în ciuda ei. Copilul a
văzut azi că și personajele îndrăgite
simt frică în corp, o recunosc și merg
mai departe.**

Ce să observi în zilele următoare!

**Când copilul tău ezită în fața a ceva
nou, poți întreba blând: „Simți inima
cum bate?" sau „Îți bate toba în piept?"
E un limbaj pe care îl va recunoaște din
poveste.**

O întrebare pentru masa de seară

**„A fost ceva azi pentru care ai avut
nevoie de puțin curaj?"**

Notă pentru tine, ca părinte

**Dacă și tu ai simțit ceva citind povestea
asta — e normal. Curajul e o lecție
pentru toate vârstele.**

Această carte a apărut din dorința mea de a-i face pe copii să își înțeleagă mult mai bine și mai ușor emoțiile. De asemenea, chiar și adulții pot extrage lecții valoroase, poate de mult timp uitate.

O îmbinare între povești și realitate, pentru toate vârstele.

Copyright © 2026 Lumea emoțiilor

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sub nicio formă sau prin orice mijloc, electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea scrisă a editorului, cu excepția cazului în care este permis de lege.

Pentru a solicita permisiuni, contactați editorul la oana.oltenacu@yahoo.com